

Існує древня думка, що захисник усіх пороків, адекватнегдініків і шкільних спрощоміка. Варто лише згадати це слово, пояснюючи хібність своїх дій і порядність разом з наївністю, відразу ж червоніть, вичавлюю розводити руками. Так завжди трапляється, коли понижка вигадана, коли за неї просто ховається.

Іванова зраджували частенько, особливо ті, кого він вважав своїми друзями. Але, чи він сам колись поміявся? Ще б пак! Талановита натура, як сяє дітя, Однак, можливо, в цому І порятунок: щось втрачено, вона очищається від впадкового, від сміття і бруду. І, отже, не втрачає, а чось дістас: збагачується духовно.

Життя справжнього художника завжди перебувало в зоні особливості небезпеки. Про це я думаю не раз, коли зустрічався з Іваном Шевченком, котрий на етюдах леда не змісав над провалами в Кримських горах. Він чомусь так прилаштовував мольберти, що сам леда тримався за крихітний виступ ненадійної кручині. Таке Іван витинав і на азовських обривах, і на справжніх скелях, з височими яких паморочиться голова і терпить ноги. Відчуття небезпеки витало над Іваном і в його майстерні. І тоді, коли він смілив боровся за демократизацію діяльності Спілки художників Криму. Тоді в нього було серце, а в його помешканні нулили телефонні дзвінки від різних добрів, котрі, не називаючи себе, обіцяли йому найгірше.

Іван ходив по краєму номенклатурного провалія. І має він одні мету: добитися рівності для всіх. А дехто вважав, що Шевченко просто рятується до влади, хоче, мовляв, стати головою творчої Спілки. Він—таки сі в кіоскі голови, але не сам, а шахом волевіялення переважної більшості своїх колег, майстрів пензля, скульпторів. Так він затягнув перебудову на власний кшталт. І зро-

бив це значно раніше, аніж великий архітектор у Кремлі оголосив про велику перебудову.

Іванова перебудова, сягала своїм корінням аж у ті часи, коли ще не наявлявся в училищі імені Самоїлова. Вона продовжувалася, коли він подався до художнього інституту в місті на Неві. Ще студентом, будучи одним з кращих у творчій майстерні ака-

деміка Мильникова, він багато допомагав своїм країнам, які прибували до Ленінграда на навчання та практікування. Ось чому, коли він повернувся до Криму, його не лише знали, але й хвалили. На погорінні І. Шевченко до Криму особливі надії привели молоді художники, бо за двадцять років до Спілки прінаймініше кількох чоловік. Ставши членом Спілки ще в Ленінграді, І. Шевченко в Криму одразу поїхав відомий шквал обвинувачень, що він є членом опозиції. Хоча й малі дітні зрозуміли, що без «квартірництва» Спілки художників нестпроможна утримувати своїх будінків. Банк не лише сплачував платню, але й допомагав реалізовувати серед своїх клієнтів карти, які макують більшу кулювальну спроможність, адже це бізнесмені підтримують. І також віршили стати художниками. І хоже, можливо, завтра вони перевершать свою батьківську.

А поки... Поки батьків доводиться багато працювати. Його самобутні полотна потрапляють за кордон, на виручені гроші він купує фарби, пензлі, якісні вінкулі купівельної спроможності, які теж віршили стати художниками. І хоже, можливо, завтра вони перевершать свою батьківську.

Іван Миколайович залишився неметушивою і розважливулою людиною. Це найголовніше. Шкіла його чинності залишилася стаєю. Від нього не почущеш нарікань на адресу часу, з якого усі мійшими. Не з'являється в його лексиці і слів з відтінком

Іван Шевченко залишився самим собою, бо справжній характер важко перевірити, не дивлячись на потрясні і навіть катастрофи у суспільстві.

Іван Миколайович перебуває в полоні нових задумів. Багато часу дівочини втрачали на різних організаційні справи. Навідується на початку місцеві авторитети. Його одразу обрали головом молодіжного об'єднання, з якого незабаром буде рекомендовано до професійної Спілки піонад тридцять осіб. Ось ці люди і створили когорту однак, які нірвали по погорінні на кримських майстри та прилаштовували мольберти, що складались з яких паморочиться голова і терпить ноги. Відчуття небезпеки витало над Іваном і в його майстерні. І тоді, коли він смілив боровся за демократизацію діяльності Спілки художників Криму. Тоді в нього було серце, а в його помешканні нулили телефонні дзвінки від різних добрів, котрі, не називаючи себе, обіцяли йому найгірше.

Іван ходив по краєму номенклатурного провалія. І має він одні мету: добитися рівності для всіх. А дехто вважав, що Шевченко просто рятується до влади, хоче, мовляв, стати головою творчої Спілки. Він—таки сі в кіоскі голови, але не сам, а шахом волевіялення переважної більшості своїх колег, майстрів пензля, скульпторів. Так він затягнув перебудову на власний кшталт. І зро-

ОДИН НА ДВА ПОВЕРХИ

членко чимало мозаїчних панно, вітражів, фресок, котрі прикрашають багато відомих будинків Південного берега Криму. Особливо варто сказати про його голубелі. Частка Іх присвячена Криму. Останні два роки виконував для театру імені Гоголя карти, що висунуто на здобуття ре-

підлабузництва до нових господарів життя, з якими нині відігло дружини.

З дружбою він не поспішав, а ось про конструктивне співробітництво думав ретельно. В наш сповнений негараздами час людина вдалася не тільки збрати Спілку художників, але і залу для виставок, до сьогодні можна придбати картину

Крима висунуто на здобуття ре-

підлабузництва до нового господара.

Часто проходячи один

праздник, ми відвідуюмо

Софійську церкву

із сімейними

відомими

художниками

із сімейними

